

ACHEGAMENTOS Á CULTURA POPULAR DA AUGA

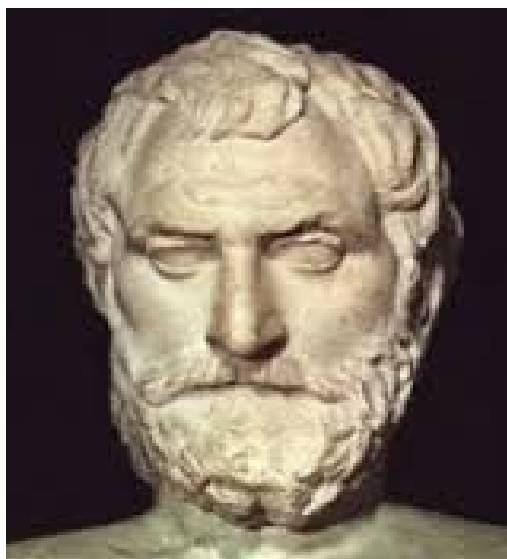
NA PROVINCIA DE LUGO

AUTOR: JOSÉ MANUEL BLANCO PRADO.

INTRODUCCIÓN.

Dende sempre, os seres humanos contemplaron que a natureza estaba composta dun conxunto de seres individuais de diferente entidade e de diversa índole. Non embargantes, ía ser un filósofo milesio, natural de Mileto¹, quen no século VII (a.d.C.), expuso a seguinte cuestión:

“¿Sería posible que a multiplicidade de seres que eu observo na Natureza poidan reducirse a un só?”. Pois ben, este filósofo foi o primeiro ser humano que tentou combinar a “unidade” primeiro principio ou sitúa na Auga, a partir universo se monismo foi filósofo milesio, puso ao aire, como *Jenófanes* colocou á elemento vital; e Xa a mediados do

TALES DE MILETO

coa “diversidade” nun Arkhé (Arjé), que da que todo o desenvolve. Este continuado por outro *Anaximenes*, quen xa principio único; logo, terra como primeiro *Heráclito*, ao lume. século V (a.d.C.)

Empedocles propiciou o paso do monismo ao pluralismo, recoñecendo que este primeiro principio é múltiple. Xorde así a teoría dos catro elementos: auga, aire, terra e lume, que denominará “raíces de todas as cousas”. Posteriormente, no século IV (a.d.C.) o filósofo grego *Aristóteles* daralles o nome de “elementos de todas as cousas”, e así vai xurdir a “teoría dos catro elementos constitutivos do real”, que durará ata o nacemento da Química moderna, feito acaecido no século XVIII grazas aos traballos de *Lavoisier* e *Priestley*.

¹ Cidade, situada nas costas do Asia Menor (actual Turquía).

Este líquido e importante elemento pode ser analizado dende diferentes perspectivas: a auga, como base da actividade económica; a xeopolítica da auga; a contaminación da auga; a auga, como xeradora de enerxía; a auga, como lecer: deportes; a auga, como elemento sandador: termalismo, spas etc. Neste artigo voume achegar a este elemento natural dende unha óptica popular, centrada dun xeito preferencial na provincia de Lugo.

Para comezar esta análise é mester ter presente dúas premisas:

1ª. A auga percíbese como claro orixe da vida. Isto sabeo dende sempre o campesiño, para quen unha prolongada seca, así como unha forte treboada, poden repercutir dun xeito negativo nas súas colleitas. Polo tanto, cómpre poñer remedio a estes males e usar unha serie de canles tanto para erradicar a seca como evitar as treboadas.

2ª. Ademais, o campesiño vai (a) necesitar da auga non só como elemento fecundador, senón tamén para sandar doenzas humanas e do gando.

I. TIPOS DE AUGA NA CULTURA TRADICIONAL.

Ao falar deste elemento natural podemos distinguir, segundo a orixe, a auga que procede da chuvia e das treboadas, que recibe o nome de “auga do ceo ou de arriba”, e a auga dos pozos, das fontes, dos ríos e do mar, denominada “auga da terra” e que- segundo *Mandianes Castro*- abranguería tanto as augas do espacio humano como as que están fóra ². Segundo o nacemento, é mester aludir a catro tipos de augas: a das fontes, a dos ríos, a do mar e a dos ceos ³

1. A AUGA DE ARRIBA, DO CEO.

Esta auga no imaxinario popular era absorbida dos ríos por unha entidade maléfica, especie de bruxa. Trátase, segundo a cultura antiga romana, de Vétula, unha

² MANDIANES CASTRO, M.: *Antropología dunha parroquia galega. Loureses*, Vigo: Galaxia, 1982, páx.

³ CUBA, X.R. ; REIGOSA, A. ; MIRANDA, Xosé.: *Diccionario dos Seres Míticos Galegos*, Vigo: Xerais,

divindade prexudicial á que o poeta romano *Ovidio* describe como “a que alimenta con auga as nubes”⁴. Esta auga pode caer con mesura ou ben dunha maneira violenta, ocasionando pedrazo, trebón, treboadas etc.

1.1. PRIMEIRO PROBLEMA. TREBOADAS. PEDRAZO.

1.1.1. OS NUBEIROS OU TRONANTES.

Hai uns seres chamados Nubeiros ou Tronantes, que exercen un control sobre este tipo de auga. Son seres sobrehumanos, entre reais e misteriosos, que ascenden ás nubes mediante o po e o fume, manipulando ás nubes no seu beneficio. Ás veces, son coñecidos polos propios veciños, quen lles pagan para evitar que veñan os tronos ao lugar⁵. Noutras ocasións, poden ser estranxeiros, de fala estraña, que veñen pedindo polas casas, onde moitas veces danlles por temor a que lles boten os tronos en venganza⁶. Ao longo da historia e, no ámbito da cultura cristiana, estes entes foron esconxurados ou negados polas autoridades eclesiásticas. No intre actual son considerados como bruxos e nigromantes⁷. Na provincia de Lugo podemos facer mención, entre outros, aos seguintes nubeiros:

“Na parroquia de Abeledo (Abadín), houbo un cura, que lle chamaban o Antoñanes. Un día presentouse unha tormenta e o cura,

NUBEIRO.TRONANTE. FOTO: EKIRIA.ORG

que estaba na casa rectoral, púxose a ler nun libro que tiña enriba da mesa do escritorio. Lía de présa e suaba. E así estivo bastante tempo ata que, moi apurado, tivo

⁴ CHAO REGO, Xosé.: *O Libro da Auga, Sada (A Coruña)*: Ed. do Castro. Cadenos do Seminario de Sargadelos, nº 71, 1995, páx. 264.

⁵ FRAGUAS, Antonio.: *La Galicia insólita*, A Coruña, 1973.

⁶ RISCO, Vicente.: “Etnografía. Cultura Espiritual”, en *Historia de Galiza de Otero Pedrayo*, Akal, Madrid, 1979, páx. 459.

⁷ CUBA, X.R.; REIGOSA, A.; MIRANDA, Xosé.: *Diccionario dos Seres Míticos Galegos*, Vigo: Xerais, páxs. 178-179.

que meterse debaixo da mesa, xusto a tempo para librarse dun coitelo grande, que se chantou no medio e medio da mesa. De inmediato, a treboada foise indo e descargou no monte, onde non fixo dano a ninguén. O coitelo mandáralo o nubeiro, vencido polo esconxuro do cura Antoñanes”⁸.

“Din por Monterroso que houbo unha vez un crego que conseguiu, a través dun esconxuro, capturar a un destes nubeiros. Tras facelo baixar da súa nube, ordenoulle que non volvese facer ningunha treboada cando oíse a campá da igrexa de Monterroso. Con todo, non sabemos se o nubeiro escapou de novo e se cambiou de estratexia. Quén sabe se é el quen nos está a mandar as nubes que agora nos azoutan sen descanso”⁹.

“Un dos ramais do chamado Camiño de Inverso a Santiago de Compostela pasa por San Clodio, concello de Ribas de Sil (Lugo). En certa ocasión, cando os veciños de

Pumares estaban mallando, presentouse unha enorme treboada xusto no momento no que un peregrino pasaba polo lugar. Os veciños de Pumares pensaron que se trababa dun tronante e que provocara a treboada para derramarlles o cereal, así que se

OS SONS DA CAMPÁ DE CARBALLIDO (PACIOS) (BEGONTE)

PROTEXÍAN DAS TREBOADAS.

botaron tras del para, probablemente, medirlle o lombo ben medido. Mais á altura de Rairos, a onde chegaron perseguido e perseguidores sen folgos, aclarouse todo. Nin era nubeiro, nin sabía das súas artes”¹⁰.

“Un crego e un amigo de seu, de profesión albeite, parten aínda de norte desde Conforto en dirección a Meira. No camiño comeza o ceu a se anublar e principia unha

⁸ CARNERO, O.; CUBA, X.R.; REIGOSA, A.; SALVADOR, M.. *Da fala dos brañegos. Literatura oral do concello de Abadín*, Lugo: Deputación Provincial, 2004, páx. 48.

⁹ MUXA, Juan.: *Blog. Deputación*. Lugo.org. Monterroso.

¹⁰ Galicia – Encantada. Com /lenda.asp?. *Enciclopedia da Fantasía Popular de Galicia coordinada por Antonio Reigosa*.

forte treboada con lóstregos e tronos. Entón o abade pide ao seu amigo que o abandone porque él vai morrer a mans dos nubeiros, afirmando que, se o albeite fica no sitio, correrá a mesma sorte. O amigo acaba fuxindo, en canto os tronantes matan primeiro á mula e, finalmente ao crego. O narrador culpa da súa morte ao feito de non levar estola, que o crego esquecera na súa casa” ¹¹.

Sen dúbida, o potencial e real carácter homicida do nubeiro leva a súa función cando non hai unha protección sacra por parte do ser afectado. Polo tanto, a sacralidade protexe e rexeita ao nubeiro alí onde se fai presente.

1.1 2. SÍMBOLOS DE PROTECCIÓN PARA ALONXAR AS TREBOADAS.

A. AS CAMPÁS DAS IGREXAS PARROQUIAIS E CAPELAS.

As campás son un instrumento relevante das catedrais, igrexas parroquiais, capelas..., cuxa finalidade radica en comunicar por medio das súas cadencias unha serie de mensaxes á poboación dun ámbito determinado.

Os avisos, tan dispares, poden aludir á celebración dun culto parroquial; á comunicación do finamento dun membro da comunidade; á convocatoria dos seus membros ante calquer suceso etc. Ademais, algunhas teñen como función alonxar as treboadas sempre e cando sexan repinicadas a tempo. Cómpre mencionar que tanguer as campás reviste certos perigos pola conductibilidade, que amosan os metais perante a electricidade do raio. Así, xa o o médico lucense *Jesús Rodríguez López* dicía a finais do século XIX o seguinte:

**OS SONS DAS CAMPÁS DA IGREXA DOS REMEDIOS
(MONDOÑEDO) PROTEXÍAN DAS TREBOADAS**

“Claro es que la virtud de la campana por la bendición sería la misma tocándola que no, y en cambio, por la atracción de las puntas y la conductibilidad de los metales, peligra la vida del que la toca; pues no sólo las iglesias parroquiales suelen estar aisladas y en puntos relativamente altos, sino que el campanario, terminado en punta,

¹¹ VAQUEIRO, Vitor.: *Mitoloxía de Galiza. Lendas, tradicións, maxias, santos e milagres*, Vigo: Xerais, 2011, páx. 489.

hace de pararrayos, y la cadena de la campana, siempre metálica, es un magnífico conductor del rayo. Debe, pues prohibirse por los párrocos que toquen la campana en estas circunstancias, pues tampoco es cierto que las ondulaciones sonoras disipen la electricidad ni la nube” ¹².

Malia estes perigos, as campás seguironse tocando sempre e cando o perigo climatolóxico era inminente. E, así ao longo da provincia de Lugo podemos sinalar as campás de Santa María do Monte (Triacastela); ás de Donís (Cervantes), as de Carballido (Pacios) (Begonte) ¹³, Xermar (Cospeito), Cazás (Xermade) ¹⁴, Carballido (Fonsagrada), Noceda (Nogales), Mondoñedo ¹⁵, a campá das Reliquias, pertencente aos Pais Escolapios (Monforte de Lemos) ¹⁶ etc.

As campás manifestan o aspecto cooperador, armónico da orde social mais tamén a restauración desta orde alterada ¹⁷.

B. AS RAMAS DE LOUREIRO E OLIVA.

O domingo de Ramos celébrase en todas as cidades e comunidades parroquiais de influencia católica a bendición de ramos de oliva e loureiro. Logo, segue habendo o costume de colocar ramiñas de loureiro e oliva nalgunhas estancias e balcóns da casa como símbolos protectores contra axentes maléficos. Tamén se usan para alonxar as treboadas; neste caso, queimase ademais algunha ramiña de loureiro. Estas prácticas aínda seguían patentes no último tercio do século pasado. A este respecto Taboada Chivite manifestaba que ***“despois de benditas e levadas na procesión, poñense ramiñas de laurel á cabeceira da cama para precaverse dos raios, e tamén nos balcóns con fins precautorios”*** ¹⁸. ***“El laurel bendido el Domingo de Ramos se quema, cuando hay tormenta, para alejarla”*** ¹⁹. ***“Coas ramiñas da Oliveira***

¹² RODRÍGUEZ LÓPEZ, Jesús.: *Supersticiones de Galicia*, Lugo: Ed. Celta, 1971, páx. 97.

¹³ BLANCO PRADO, José Manuel.: *Religiosidad Popular en el Municipio de Begonte*, Lugo: Diputación Provincial, 1993, páx. 83.

¹⁴ LISÓN TOLOSANA, Carmelo.: *Antropología Cultural de Galicia*, Madrid: Siglo XXI, 1971, páx.96.

¹⁵ TRAPERO PARDO, José.: *El Santuario de los Remedios. Mondoñedo (Lugo)*: 1946, páx. 106.

¹⁶ DE FRUTOS GARCÍA, Pedro.: *Leyendas Gallegas. De Breogán al fin del mundo*. Madrid: El Caldero de Lug, 1981, páxs.111-112.

¹⁷ LISÓN TOLOSANA, Carmelo.: *Ob. cit.*, páx. 99.

¹⁸ TABOADA CHIVITE, Xesús.: *Etnografía Galega, Cultura Espiritual*. Vigo: Galaxia, 1972, páx. 61.

¹⁹ TABOADA CHIVITE, Xesús.: *Ritos y Creencias Gallegas*. A Coruña: Sálvora, 1982, páx. 82.

bendecida adórnanse as cabeceiras da camas dos nenos e, cando trono, póñense ó lado da vela acendida da Candelaria” ²⁰. *“Con la presencia de estas ramas benditas de olivo o laurel, se evitan las desgracias y males, especialmente los causados por la tormenta, en aquellos lugares o dependencias donde están colocadas”* ²¹.

O loureiro é símbolo da vida, da saúde, da protección, da rexeneración. *“Es la visión religiosa de la vida lo que permite descifrar en el ritmo de la vegetación otras significaciones y, en primer lugar, ideas de regeneración, de eterna juventud, de salud, de inmortalidad”* ²².

C. AS CRUCES DE LOUREIRO.

Antano o día tres de maio – exaltación da Santa Cruz- había a práctica habitual de colocar, denantes de saír o sol, cruces de loureiro bendicido o Domingo de Ramos, naquelas terras de labor sementadas de trigo ou centeo. A cruz era o símbolo que protexía as colleitas non só dunha

BENDICIÓN DOS CAMPOS (PORTOMARÍN)

climatoloxía adversa -pedrazo, treboadas, xeadas...- senón tamén de todos aqueles axentes maléficos que puidesen transitar pola comunidade parroquial. Esta práctica ritual queda reflectida tamén noutras comunidades galegas de fóra da nosa provincia. A este respecto José Antonio Fernández de Rota menciona *“que los sebos de loureiros, muros vegetales que protegían la intimidad del centro doméstico, eran los que proporcionaban las ramas que se llevaban a bendecir a la iglesia el Domingo de*

²⁰ QUINTÁNS SUÁREZ, Manuel.: *Anuario de tradicións galegas. Oleiros (A Coruña)*: Ed. Tambre. Xunta de Galicia. Dirección de Política Lingüística, páx. 32.

²¹ CACHEDA VIGIDE, Eduardo- Aurelio.: *La Religiosidad Popular en Galicia. El Municipio de Arzúa (A Coruña)*. Santiago: Consellería de Cultura e Deputación Coruña, páx. 259.

²² ELIADE, Mircea.: *Lo Sagrado y lo Profano*, Barcelona: Labor, 1967, páx.128.

Ramos..., y que después servían para confeccionar, el día de la Santa Cruz, cruces para colocar en lareiras, y ante la puerta de la casa²³.

Os chamados deuses da vegetación están moitas veces representados baixo a forma de árbores...Lembremos a encina sagrada de Zeus en Dodoma, o loureiro de Apolo en Delfos, a oliva silvestre de Heracles en Olimpia ²⁴. A fecundidade e a saúde están concentradas nas herbas e nas árbores. Hoxe esta práctica, habitual hai anos, decaeu ostensiblemente.

D. A VELA DAS CANDEAS.

O dous de febreiro adoitaba oficiarse en moitas freguesías da provincia unha misa na honra da Candelaria. No transcurso da mesma bendecíanse as candeas, que os fregueses traían á igrexa. Estas, logo de ser bendicidas, soían usarse na administración dos Santos Óleos aos doentes e, tamén, para alonxar as treboadas. A este respecto o antropólogo ourensán Mandianes Castro facía mención ***“a que a candea da Candelaria acéndese para espantala-las tormentas e para face-la recomendación da alma***²⁵. No intre actual, segue sendo de interese a súa celebración nas localidades de Becerreá e Meira.

E. A VELA DO XOVES SANTO.

Antano, o día de Xoves Santo case todas as familias do ámbito provincial doaban unha candea para ornar o monumento ao Santísimo, levando posto na candea o nome da casa que realizaba a doazón. Logo do domingo de Resurrección a maioría das casas, que doaron candeas, adoitaban traelas para cadanseu recinto, acendendoas cando había unha treboada. Este ritual tamén era propio doutras comunidades galegas. Así, *Vicente Risco* refería ***“que os veciños mandan velas á eirexa pra que estean acesas perante do Santísimo e recollen despois os cabos e gárdanos na casa para alcendelos en caso de***

²³ FERNÁNDEZ DE ROTA, J. A.: *Antropología de un viejo paisaje gallego*. Madrid: Centro de Investigaciones Sociológicas. Ed. S. XXI. 1984, páxs. 143-144.

²⁴ ELIADE, Mircea.: *Tratado de Historia de las Religiones*. Madrid: Instituto de Estudios Políticos, 1954, páx.268.

²⁵ MANDIANES CASTRO, M.: *Antropología dunha parroquia galega. Loureses*, Vigo: Galaxia, 1982, páx. 76.

tronada”²⁶. Pola súa banda *Cacheda Vigide* dinos **“que esta vela es la que, según la tradición popular, se considera bendita, como un sacramental, que se enciende cuando hay tormenta...”**²⁷.

F. A AUGA DO SÁBADO SANTO.

O Sábado Santo durante a Vigilia Pascoal, os párrocos, que dirixen as diferentes freguesías lucenses bendicen a auga, que se encontra depositada normalmente nun ou máis recipientes. Ao rematar o acto litúrxico, un bo número de fregueses de cada comunidade parroquial leva para cadansúa casa a auga bendita, usándoa de diferentes xeitos: para a administración dos Santos Óleos, cando sexa preciso; como símbolo protector da casa, campos e cortes do gando de cara a aqueles axentes externos á comunidade, que poidan producir diferentes alteracións de signo negativo. Esta práctica ritual segue utilizándose na meirande parte das comunidades parroquiais galegas.

“Nenos e mulleres acoden á eirexa para recoller un pouco de auga, que gardan en pías de auga bendita pra barrufar con ela, casas, campos e cortes co fin de alexar maleficios...”²⁸. Pola súa banda, *Lisón Tolosana* manifesta **“que en muchas aldeas, el día en que el párroco bendice el agua –casi siempre en Sábado Santo- van las mujeres a la iglesia con recipientes que llenan y guardan en casa. Los usos y fines de la misma son múltiples”**²⁹. A auga bendita é un poder benéfico que se emprega para preservar á comunidade parroquial daqueles axentes prexudiciais á mesma – climatoloxía adversa, entes maléficos- que poden alterar a súa orde. Equilibra os antagonismos e envexas locais reinstalando a orde moral na comunidade parroquial.

G. AS IMAXES DE SANTOS.

Á entrada dalgúns recintos sacros e, tamén, nas ventás dalgunhas casas adoitábase colocar imaxes de Cristo e dalgún Santo. Así, na capela do San Marcos de Ligonde

²⁶ RISCO, Vicente.: “Etnografía. Cultura Espiritual”, en *Historia de Galicia dirixida por Otero Pedrayo*, Akal, Madrid, 1979, páx. 638.

²⁷ CACHEDA VIGIDE, Eduardo-Aurelio.: *Ob. cit.*, páx. 266.

²⁸ TABOADA CHIVITE, Xesús.: *Ob. cit.*, 1972, páx. 65.

²⁹ LISÓN TOLOSANA, Carmlo.: *Ob. cit.*, 1971, páx. 153.

(Monterroso), soíase poñer a imaxe do santo na entrada ao recinto cando a treboada afectaba ao lugar ³⁰. Outro tanto acontecía en Zoñán (Mondoñedo), onde adoitaban colocar nunha ventá da casa unha imaxe de Cristo ³¹.

Tamén é mester mencionar algunhas oracións dirixidas a Santa Bárbara.

“Santa Bárbara bendita,/ que nel cielo estás escrita / nun papel de agua bendita,/ Santa Bárbara doncella / nos libre dunha centella / e dun raio mal parado,/ Jesucristo enclavado/” ³².

“Santa Bárbara bendita, / que n-ceyo estás escrita: / Gard’o pan, gard’o viño, / gard’a xente d’perigro/” ³³.

“San Marcos Santiago, / Santa Cruz de Mayo; / Santa Bárbara doncella,/ Líbranos c’unha centella; de un rayo mariato,/ de morrer en pecado/. Válgame la cruz del cielo, / y la Virgen del Consuelo / y la y-Hostia consagrada/ N- el Santísimo Sacramento” ³⁴.

1.2. SEGUNDO PROBLEMA. A SECA.

En todas as culturas antigas había un persoeiro, que tiña como función asegurar e procurar que o líquido elemento no estivese ausente. Nalgunhas, chamábano “chamán”; noutras, “o facedor de chuvias”. Os seus métodos de actuación estaban relacionados coa “maxia homeopática ou imitativa”. Así, se desexan que chova, imitan a acción salpicando auga ou arredando as nubes ³⁵.

³⁰ BLANCO PRADO, José M.: *Exvotos e Rituais nos Santuarios Lucenses*, Lugo: Deputación Provincial, 1996, páx. 39.

³¹ LENCE SANTAR, Eduardo.: *Etnografía Mindoniense*, Santiago de Compostela: Follas Novas. Ed. de Armando Requeixo, 1ª ed. 2000, páx. 120.

³² CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, 1995, páx. 266.

³³ LENCE SANTAR, Eduardo.: *Ob. cit.*, páx. 120.

³⁴ LENCE SANTAR, Eduardo.: *Ob. cit.*, páx. 120.

³⁵ FRAZER, J.G.: *La rama dorada*. México: F.C.E., 1981, páx. 90.

En Galiza ao igual que nas demais comunidades a auga foi sempre un elemento de vital importancia e necesidade, xa que senón aos campos chegalles a seca, provocando fame e pobreza. Polo tanto, as diferentes comunidades do noso ámbito pregaban á divindade non só por medio de rogativas e penitencias, senón que tamén nalgúns había o costume de mollar ou bañar as imaxes dos Santos na auga, que era o fin primordial de solicitude. Isto xa se facía no culto aos grandes deuses da fecundidade e da agricultura co rito do baño sagrado ³⁶. Deste xeito, a divindade recuperaba as súas agotadas forzas e aseguraba unha boa colleita. Logo, no catolicismo, seguimos facendo a inmersión de imaxes, representativas de advocacións marianas e de santos coa finalidade de erradicar a seca e acadar a chuvia ³⁷.

1.2.1. ALGÚNS MEDIOS DE PREVIR A SECA. AS ROGATIVAS.

Son oración públicas dirixidas a Deus para acadar remedio nunha grave necesidade. Esta podía estar ligada co feito de que chovese ou non; de que concluíse unha guerra; de que rematase unha epidemia etc. A orixe das rogativas é probable que radique na festa pagá das Robigalia, que os romanos conmemoraban de cara ao 25 de Abril na honra da divindade de Robigo. Esta era venerada por un bo número de fieis, que pregaban a súa intercesión nas colleitas con procesións (as ambarvalia), con sacrificios de animais e

BENDICIÓN DOS CAMPOS EN SAN ADRIANO DE LOURENZÁ

outros ritos. Co paso do tempo, a igrexa foi cristianizando estas conmemoracións pagás, e estableceu as rogativas na súa dobre modalidade: as nomeadas rogativas ou letanias maiores, na festividade de San Marcos; e as coñecidas como rogativas ou letanías menores nos tres días denantes da Ascensión. Liturxicamente foron instauradas pola igrexa no século IV co papa Liberio e, logo, instituídas por San Mamerto, bispo de

³⁶ ELIADE, Mircea.: *Ob. cit.*, 1954, páx. 191.

³⁷ ELIADE, Mircea.: *Ob. cit.*, 1954, páx. 192.

Viena, no ano 469. Sen embargo, as datas da súa celebración non se determinaron ata o pontificado de San Gregorio Magno no ano 590.

Hai anos, durante os meses de maio a agosto inclusive celebrábanse os domingos e días festivos procesións polas agras máis cercanas á igrexa denantes ou logo da misa. Eran presididas polo párroco quen, precedido da cruz parroquial, ía bendicindo as agras coa auga bendita e recitando as letanías dos santos; estas eran contestadas polos fregueses, que ían na procesión. Co paso dos anos, a rogativa quedou reducida a unha procesión, que percorría o perímetro da igrexa parroquial e que se celebraba tamén o domingo e días festivos denantes ou despois da misa. Estaba composta dos seguintes elementos: un sancristán ou fregués da parroquia, encargado de levar a cruz parroquial; o párroco, que ía recitando as letanías dos Santos; como remate, os fregueses participantes, que ían respondendo ás letanías. A rogación remataba, logo de que o párroco realizaba simbólicamente o ritual de bendicios dos campos, mirando ás agras máis cercanas á porta de entrada á igrexa. Nalgunhas freguesías o párroco celebraba a rogación un domingo do mes de Maio ³⁸.

Ao rematar o periodo da rogación, cuxa práctica habitual levábase a cabo entre os meses de maio a agosto, o párroco mandaba a unha persoa da súa confianza –sancristán, mordomo dunha confraría, fregués de confianza...- polas

ROGATIVA. O CLAMOR DO DEZA. ARQUIVO NICOLÁS ALVARELLOS

diferentes casas da parroquia para recoller o pago da rogación, consistente nunha medida de cereal, preferentemente trigo ou centeo. Nas parroquias de Triacastela (Lugo) e Zanfoga (Pedrafita do Cebreiro), os fregueses contribuían cun ferrado de trigo ou de centeo; tamén daban centeo na de Fontaneira (Baleira); e nas de Xermar (Cospeito) e Bretoña (A Pastoriza) aportaban medio ferrado pola rogación ³⁹.

³⁸ BLANCO PRADO, J.M.: *Ob.cit.*, 1993, páx. 47.

³⁹ LISÓN TOLOSANA, Carmelo.: *Ob. cit.*, 1971, páx. 90.

Por outra banda, no Ritual Romano hai a oración “*Ad petendam pluviam*” (para pedir lluvia), que foi aconsellada polos bispos galegos na seca do verán do ano 1982 ⁴⁰. Trátase dunha oración que non ten ningún fundamento máxico, xa que non manipula ás forzas da natureza e á divindade, senón que invoca a Deus.

Con estes rituais o que se pretendía era posibilitar uns ritmos climatolóxicos normais, que garantisen a protección dos sembrados das diferentes freguesías. A este respecto *Lisón Tolosana* fai alusión a que “*el ritual de lluvias coopera figurativamente al mantenimiento y sucesión ordenada de procesos normales cosmológicos, beneficiosos para los campos enmarcados en la parroquia*” ⁴¹.

1.2.2. ALGUNHAS ROGATIVAS RELEVANTES.

A. O “CLAMOR” DO DEZA (PONTEVEDRA).

Dende hai moitos anos celebrábanse na comarca do Deza (Pontevedra) unha serie de rogativas, coñecidas co nome de Clamor. A estas acudían non só fregueses das diferentes parroquias, que integraban a confraría do mesmo nome, senón tamén outros pertencentes a freguesías limítrofes.

O CLAMOR DO DEZA. ABRAZO ENTRE IMAXES MARIANAS.

ARQUIVO NICOLÁS ALVARELLOS.

Nos seus inicios a confraría do Clamor estaba formada por vintecatro parroquias dos concellos de A Golada e Lalín, pertencentes a provincia de Pontevedra e a diocese de Lugo. Estas eran: Bermés, Palmou, Erbo, Rodís, Palio, Sello, Val, Cello, Cangas, Alperiz, Muimenta, Cadrón, Vilariño, Esperante, Gurgueiro, Orrea, Bais, Brántega, Carmuega, Trabarcas, Ferreiroa, Golada, Merlín, Santacomba y Ventosa. A motivación básica destas rogativas radicaba, segundo *José Ángel López Gutiérrez*, “*ao calor e as choivas intensas, que facían perigrar as colleitas*”. Pois ben, cando “o clamor” se

⁴⁰ CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, 1995, páx. 175.

⁴¹ LISÓN TOLOSANA, Carmelo. *Ob. cit.*, 1971, páx. 91.

levaba a cabo para pedir auga, os veciños da parroquia de Vilariño portaban a imaxe da súa patroa, Santa María, ata o recinto sacro de Bermés. Pola contra, cando se realizaba para acadar unha melloría no clima, os de Bermés levaban a súa imaxe patroal ata Vilariño⁴².

A orixe desta tradición –segundo o párroco de Vilariño– data do século XIII, celebrándose por última vez no verán do ano 2015, logo de vintecinco anos sen realizarse (1990). Nesta última ocasión (2015) o clamor levouse a cabo para pedir auga. Por tal motivo, o domingo indicado os veciños da parroquia de Vilariño comezaron as 8,30

O CLAMOR DO DEZA. ARQUIVO NICOLÁS ALVARELLOS.

horas a peregrinaxe, portando nas andas a súa imaxe patroal – Santa María– ata a capela de Bermés, distante uns 14 km. A procesión pasou polas entidades de Cadrón, Cancelas, Cangas, Erbo e Palmou, onde os veciños sacaron ao camiño as súas imaxes patroais para saudar á que procedía de Vilariño⁴³. Esta proseguíu, guiada polos seus portadores, ata Bermés onde chegou ao mediodía. Alí ámbas as dúas imaxes marianas levaron a cabo un ritual de contacto, nomeado o “Ritual do Bico”; a continuación, concelebrouse unha misa solemne, logo da que a imaxe mariana ficou no recinto sacro de Bermés cinco domingos⁴⁴. Finalmente, o ritual rematou co retorno da procesión ao punto de inicio cinco domingos despois.

⁴² LÓPEZ GUTIERREZ, José Ángel.: “O clamor de Bermés e Vilariño”, en *Descubrinto Deza*, nº 3. *Anuario de Estudios e Investigación de Deza*. Lalín: Seminario de Estudios de Deza, 2001.

⁴³ VIDAL, Antonio.: “Como, cuando y para que se fundaron las rogativas del Clamor de Bermés”, www.historiadeza.wordpress.com/2014/las-rogativas.

⁴⁴ Houbo anos que, segundo os casos, quedou sete ou nove domingos.

B. BENDICIÓN DOS CAMPOS DE PORTOMARÍN (LUGO).

Na vila de Portomarín, remata o ciclo de maio o primeiro domingo de xullo coa celebración da Santa Isabel. Esta festa foi descrita polo profesor *Gonzalo Paz* do seguinte xeito:

“Una fiesta un tanto curiosa es la de Santa Isabel, por la tradicional costumbre de adornar las puertas y ventanas de la planta baja de las viviendas con grandes ramas de árboles, sin que hayamos podidos averiguar el origen de esta vieja costumbre, que no hemos observado en otros lugares de Galicia, y probablemente se trate de la cristianización del remoto culto al árbol practicado por los celtas, ya que este día es también conocido por el de «a festa do folleto»⁴⁵.

No novo Portomarín esta tradición foi recuperada polo concello a mediados da década dos oitenta. O día da festividade, moi cedo, un importante número de veciños da vila vai recoller as ramas de diferentes árbores: bidueiro, ameneiro, chopo e salgueiro, coas que ornamentan as portas e ventás da planta baixa das casas, que están situadas ó longo da praza do concello e da rúa principal. Tamén colleitan fiúncho e espadanas para enfeitar o pavimento da praza e da rúa central, por onde vai pasar a procesión. Esta, logo da misa do mediodía, sae da igrexa parroquial, vai ata o remate da rúa principal e retorna ó punto de partida.

A distribución dos diferentes elementos, que interveñen nela, lévase a cabo da seguinte maneira:

1º. Tres fregueses da comunidade parroquial, normalmente rapaces, portan a cruz parroquial e dous ciriais.

2º. Catro devotas da vila levan nas andas a imaxe de Santa Isabel.

3º. Como remate, o párroco da vila acompañado dun bó número de devotos, colocados sen distinción de idade e sexo. Ao final da rúa maior está colocado un pequeno altar, provisto dunha pequena imaxe de Cristo e algunhas flores, que ornamentan dito espazo. Alí o párroco leva a cabo a bendición dos campos, rezando a seguinte pregaria:

“Deus providente / pai de todos / preocúpase garimosamente / polos seus fillos / mantenos e protexeos / bendicindo a terra / para que desa os froitos / que sustentan ó home./ Invoquémolos / con espírito filial / dicindo: / Escoitanos Señor//... / Ti que bendice-la terra / e a enriqueces sen medida / fai que os nosos campos / coa túa bendición / produzan

⁴⁵ PAZ LÓPEZ, Gonzalo.: *Portomarín. Monografía geográfica de una villa medieval*, Premio Menéndez y Pelayo, 1953, Zaragoza, 1961, páxs. 147-148.

alimento / que precisamos /. Escoitanos Señor//...../ Ti que multiplica-lo trigo / co que nos da-lo / noso pan de cada día / e o alimento da Eucaristía / concédenos colleitas abundosas / co rocío”.

C. BENDICIÓN DOS CAMPOS DE MONFORTE DE LEMOS.

En San Vicente do Pino, hay tres festividades ligadas á Virxe de Montserrat: o Martes de Pascoa, que se conmemora o aniversario do voto á Virxe; o 27 de Abril, festa litúrxica da confraría de Montserrat; e o 15 de Agosto, festividade da patroa de Monforte.

BENDICIÓN DE CAMPOS. MONFORTE DE LEMOS.

FOTO: JRCASAN. COM.

Tódolos anos, membros da corporación municipal e outras autoridades da vila de Monforte fan a subida ao alto do monte do San Vicente para entrar na igrexa do mosteiro e asistir á misa solemne, adicada á patroa da vila. Ao rematar a misa solemne, catro devotos da Virxe levana en procesión por varias rúas

da vila ata o campo, que leva o seu nome, onde o párroco realiza a bendición dos campos do val de Monforte. Así mesmo, o rexidor municipal renova o voto de devoción do municipio á Virxe. Logo, a procesión segue o seu percorrido.

D. AS ROGATIVAS DO SANTUARIO DA VIRXE DE PENARREDONDA (SAN FACUNDO DE RIBAS DE MIÑO) (PARADELA).

Hai anos levábase a cabo no Santuario de Penarredonda un ritual ligado á climatoloxía do lugar. Así, cando había moita seca e as colleitas perigaban por falta de auga, os devotos da Virxe - guiados polo párroco da comunidade- levábana en procesión ata o lugar do San Facundo, No percorrido o crego da parroquia ía recitando unha serie de letanías e salmos, aos que respondían axeitadamente os fregueses, coa finalidade de pregar á divindade a concesión de auga. Pola contra, cando se necesitaba bo tempo, a procesión se dirixía ata a parroquia de San Vicente. **“Son muchas las tradiciones y**

leyendas en torno a la Virgen de Penarredonda, entre las cuales no faltan las de los favores concedidos a raíz de las rogativas solicitando las lluvias o el tiempo seco. Se llegó andando hasta San Vicente en frías mañanas de invierno...”⁴⁶.

2. A AUGA DA TERRA.

Este líquido elemento abranguería tanto as augas do espacio humano como ás que fican fora. Con respecto ás primeiras estaríamos a falar dun principio básico para o sustento cotián, que encontraríamos nos pozos e nas fontes das aldeas e lugares habitados. Nestes a muller tería un “rol” importante na procura da auga, que adoitaba traer ao mediodía e a noite para beber ou para facer a comida. Pola contra, todas as augas do exterior das entidades humanas e, polo tanto, augas non humanizadas, posúen unha serie de poderes, en canto que serven e se usan para levar a cabo determinados rituais ligados coa adiviñación, coa fecundidade e coa sandación ⁴⁷.

Fonte do San Adriano (Goiriz). Panos no exterior e anacos de pan no interior da fonte.

2.1. O CULTO A AUGA DENANTES DO CRISTIANISMO.

Todos os pobos indo-europeos practicaron un importante culto ás augas, reflectido nos mananciais, arroyos, ríos...debido a que no seu interior habitaba “un espírito”, o que lle daba un carácter animista e sacro a este elemento da natureza. Polo tanto, moitos mananciais e arroyos foron venerados ao longo dos tempos pola peculiar sacralidade, que proxectaban. Isto ía posibilitar a crenza dos efectos positivos e beneficiosos, que tiñan as augas, non só dende a óptica sandadora senón tamén adiviñatoria; é dicir prever sinais indicativas de feitos futuros.

En Galicia, o pensador *Cuevillas* baseándose nos epígrafes latinos da Gallaecia romana, dinos que hai tres divindades acuáticas ou nubes. *Bormánico*, deus minhoto, é un nume

⁴⁶ VILLARABID, L.: *Paradela y su Concello*, León: Everest, 1990, páx. 67.

⁴⁷ MANDIANES CASTRO, M.: *Ob. cit.*, páx. 84.

de auga termal, que recibiu culto na Galicia e que foi asimilado a Apolo logo da conquista romana ⁴⁸. *Edovio*, goza dunha inscrición nunha arquiña de auga mineral descuberta en Caldas de Rei, preto do balneario. O epígrafe ten carácter votivo: Adalus Cloutani inscribe na pedra o seu agradecemento ao nume daquelas augas pola saúde que lle outorgaron ⁴⁹. A terceira divindade, de culto máis xeneralizado, é a deusa *Navia*, da que conservamos dous epígrafes –dos once existentes- no Museo provincial de Lugo. Posteriormente, coa romanización os deuses indíxenas foron relevados polas ninfas, que xa van a ser un elemento inherente en bastantes fontes galegas. Non embargantes, houbo deusas indíxenas, como a deusa da guerra *Bandua*, que logo da conquista romana cambio de función e pasou a ter un carácter de deusa protectora das comunidades indíxenas e, tamén, adquiriu o significado de divindade garante dos pactos, da paz ⁵⁰.

**FONTE DE SAN ANDRÉS DE TEIXIDO. RITUAIS
SANDADORES E ADIVIÑATORIOS.**

Ante esta situación, non resulta estraño dende unha óptica cristián, que o arzebispo de Braga (S. VI. d.d.C) *San Martiño Dumiense* se lamentase do seguinte xeito: “*Numerosos son os diabros que, expulsados dos ceos, presiden o mar, os ríos, as*

fontes e mailos bosques ós que os homes ignorantes do Deus verdadeiro lles fan sacrificios: no mar adoran a Neptuno, nos ríos ás Lamias, nas fontes ás Ninfas, nos bosques ás Dianas...”⁵¹. O seu tratado “*De correctione rusticorum*”, ademais de ser un resumo das verdades cristiãs, dinos como pensa a xente do campo, que prácticas leva a cabo. Polo tanto, para desacreditar a idolatría, San Martiño apela á teoría demoníaca.

⁴⁸ BOUZA BREY, F.: *Etnografía e Folklore de Galicia* (I), Vigo: Xerais, 1982, páx. 229.

⁴⁹ CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, páx. 286.

⁵⁰ GÓMEZ VILA, Javier.: “As divindades da auga na provincia de Lugo: A Fonte das Virtudes,” *en Corga. Revista Anual do Centro de Estudos do Corgo*, nº 3, 2012, páxs. 70-79.

⁵¹ BOUZA BREY, F.: *Ob. cit.*, páx. 28

Non embargantes, aínda que a igrexa cristián tratou de erradicar estas prácticas non o conseguiu, e o papa Gregorio I, tomou unha solución pragmática: recibilos dentro da nova fe e guíalos.

2.2. ALGÚNS USOS DA AUGA.

2.2.1. FECUNDADOR.

A. A AUGA DO MAR. RITUAL DAS NOVE ONDAS. A LANZADA.

Trátase dun lugar castrexo, que está situado na parroquia de Noalla (Sanxenxo, Pontevedra). É moi probable que nese espazo houbera un antigo culto a unha “Dea Mariña” asimilable a unha “Gran Deusa” da fecundidade existente dende a antigüidade; isto motivou unha cristianización do culto, quedando como pervivencia “o baño das sete ou das nove ondas”, aínda que o máis habitual era “o das nove ondas”, xa que o número 9 fai alusión aos meses nos que a muller está embarazada; e ademais, é un número relevante nos ritos menciñais.

A práctica ritual debía levarse a cabo denantes do mencer do último sábado do mes de Agosto (festividade no recinto sacro), aínda que tamén eran días propicios os da

**FORTE DE VILARMIDE (A PONTENOVA). OS DEVOTOS
DEIXAN PENDURADOS PANOS DOS RAMALLOS**

Ascensión e o San Xoán. Non embargantes, para algúns pensadores os días propicios eran os sábados de lúa chea; e dos meses, os de maio, xuño, xullo e agosto; e a hora, as doce da noite ⁵². A muller antes das 12 da noite tiña que levar a cabo o “ritual de circunvalación”, percorrendo nove veces o perímetro da capela e rezando unha Ave María logo de cada tres voltas. A continuación, nunha praia anexa ao santuario tomaba o baño, espida de cintura para abaixo, agardando que nove ondas chegasen ao seu ventre; era o momento no que –segundo a tradición– sería fecunda.

⁵² DE SÁ BRAVO.: *Creencias del costumbrismo religioso en Galicia*, Pontevedra; 1991, páx. 75.

A eficacia do baño radica para algúns pensadores nas propiedades naturais da auga da Lanzada; pola contra, hainos que tentan ver nos movementos de vaivén das ondas (luxo e refluxo) unha imitación do coito como reflicte na antigüidade o mito de Venus (a espuma da que vai nacer Afrodita e o seme masculino) ⁵³. Este ritual tamén se

manifestou hai anos na praia de Louro (Muros); en Praceres (Lourizán) etc. Tamén hai pensadores que sosteñen que esta práctica se realizaba antano en todas as zonas costeiras de Galicia⁵⁴. Nesta práctica ritual queda patente a asociación dos seguintes elementos: lúa-auga-muller-fecundación. Esta interacción, foi completada coa vexetación, xa que hai bastantes tarefas agrarias que fan alusión ao influxo fecundante da lúa. Así para plantar, podar, cortar madeira etc. cómpre esperar a determinadas fases da lúa.

A CRUZ DE XANCEDA (OUROL). RITUAL DO “BAUTISMO ANTICIPADO”.

Por outra banda, nesta mesma praia tamén se realizaba un baño colectivo, no que participaban persoas de todas as idades para sandar doenzas, dar sorte na vida, e quitar o meigallo ou posesión diabólica ⁵⁵.

Así mesmo é mester aludir á presenza feminina, normalmente de orixe labrego, que acudía a tomar “os baños” ás diferentes praias galegas dende finais do mes de Agosto. Esta recibiu nomes peculiares, segundo os lugares de asentamento. Así, na Mariña oriental luguesa, todas as mulleres procedentes dos concellos de Abadín, Alfoz, Lourenzá, Mondoñedo, O Valadouro..., que ían a praia da Rapadoira (Foz) ou aos areais de Ribadeo, deronlles o apelativo de canónigas, canouras ou candelarias. Pola contra, ás que acudían a praia de Covas (Viveiro) procedentes de Oulol, Cabanas ou

⁵³ MARIÑO FERRO, X.R.: *Ob. cit.*, 2003, páx. 81.
CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, páx. 274.

⁵⁴ ALONSO ROMERO, F.: “As nove ondas da mar sagrada: ritos y mitos galaicos sobre las olas do mar”, *en Cuadernos de Estudios Gallegos*, 98, 1982, páxs. 589-605.

⁵⁵ CEBRIÁN FRANCO, Juan José.: *Santuarios de Galicia*, Santiago de Compostela: Arzobispado de Santiago, 1982, páx. 119.
GONZÁLEZ DEL PIE, Calos.: *Ob. cit.*, páxs. 68-69.

Riobamba recibían o nome de “carachentas” (persoas con falta de hixine) ⁵⁶. A pensadora de Viveiro, Fina Roca – estudiosa do tema- fai alusión a presenza dun colectivo feminino nas praias do litoral lucense entre finais de agosto e mediados de setembro. Esta estancia temporal levabase a cabo logo das duras tarefas do verán- segas, recoleccións, mallas...- e tiña un fin sandador e, ao mesmo tempo, ligado cun antigo culto a auga⁵⁷.

B. A AUGA DOS RÍOS. RITUAL DO “BAUTISMO ANTICIPADO”.

Esta práctica levábana a cabo mulleres infecundas na parte inferior das pontes baixo as que corría auga de río e sempre e cando houbera un cruceiro moi preto. As mulleres ían acompañadas de familiares e de veciños ata o lugar do ritual, que se celebraba calquera día da semán, as doce da noite; os acompañantes debían vixiar a ponte

denantes da hora sinalada para convencer a primeira persoa que pasara pola mesma para que actuase de padriño. Chegado o momento do bautismo, a persoa encargada botáballe á muller un pouco de auga no ventre, mentres que pola ponte os familiares e veciños impedían que ninguén pasase ata que rematase a

PONTE DE PEDRE (CERDEDO) (PONTEVEDRA).

RITUAL DO “BAUTISMO ANTICIPADO”.

cerimonia. O padriño tiña dereito de poñer nome ao bautizado. Logo, todos participaban nun pequeno ágape no lugar no que tivo lugar o ritual, botando as sobras ao río. No suposto de que non pasase ninguén pola ponte para levar a cabo o ritual, voltaban outro día. No transcurso dos anos foi unha práctica, que se realizou en varios lugares de

⁵⁶ INSUA, Emilio Xosé.: “Candelarias, Canónigas, Canouras, Carolinas, Carranchentas, Catalinas, Mantidas, Montañesas, Poubanas.”. Bañistas Labregas no mar Galego de onte. Grupo Etnográfico “Mascató”, *Ardentia*. [www. cultura maritima. org](http://www.cultura.maritima.org).

⁵⁷ INSUA, Emilio Xosé.: “Candelarias, Canónigas, Canouras, Carolinas, Carranchentas, Catalinas, Mantidas, Montañesas, Poubanas.”. Bañistas Labregas no mar Galego de onte. Grupo Etnográfico “Mascató”, *Ardentia*. [www. cultura maritima. org](http://www.cultura.maritima.org).

Galicia, como en Cobas (Meaño) (Pontevedra), en Moreira (Ponteáreas) (Pontevedra), en Ponte Sampayo (Pontevedra), en San Estevo de Pedre (Cerdedo) (Pontevedra); na Poboia do Caramiñal e Padrón (A Coruña)...⁵⁸. Na provincia de Lugo, realizouse hai xa máis de 50 anos en Xanceda (Ouro) ⁵⁹. Alí as novidades do ritual con respecto ao doutras zonas consistían no día da celebración, que era un martes, e no carácter da manifestación relixiosa, reflectida nunha cruz en vez dun cruceiro. Na actualidade esta práctica ritual xa non se leva a cabo en ningures; de tódolos xeitos no concello de Avión (Ourense), moi ligado coa inmigración mexicana, levouse a cabo aínda hai uns dez anos. O río goza dunha facultade de sinerxía sexual fertilizante como o amosa o feito de que hai máis de cen anos que algunhas parellas cumprían co débito conyugal á beira do río⁶⁰.

2.2.2. PROPIEDADES DA AUGA DO SAN XOÁN.

FONTE DO SAN ADRIANO (GOIRIZ) (VILALBA)

RITUAL CURATIVO.

excepcionais na noite e no abrente dese día ⁶¹. O orballo desta noite era moi eficaz para sandar doenzas de carácter cutáneo ***“No orballo dista mañá miragreira envolquillanse os sarnosos, ou dormen espidos antre o centeo, para curar seu mal”*** ⁶². Tamén a auga mesturada con rosas, romeo, artemisa, amenta etc., adoita deixarse pola noite ao relento

As augas neste día están dotadas de propiedades non só fecundadoras, senón tamén adiviñatorias e sandadoras. Considéranse tan extraordinarias que non é preciso recorrer a mananciais especiais santificados para se aproveitar delas. As augas do mar, as dos ríos e mesmo o orballo dos campos teñen virtudes

⁵⁸ LIS QUIBÉN, Víctor.: *La Medicina popular en Galicia*, Madrid: Akal, 1980, páx.224.

⁵⁹ Referencia de Mario Saavedra Pérez.

⁶⁰ CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, páx. 274.

⁶¹ CARO BAROJA, J.: *La estación del amor. Fiestas populares de mayo a San Juan*, Madrid: Taurus, 1979, páx.175.

⁶² TABOADA CHIVITE, Xesús.: *Ob. cit.* 1972, páx. 74.
“ “ “ “ “,1982, páx. 21

e, logo, usase pola mañá cedo para lavarse. E moi eficaz para as doenzas de pel e dos ollos; e está relacionada coa fecundidade ao existir unha vinculación entre a auga e o elemento vexetal, que propicia que este sexa un símbolo da forza vital da natureza. Así mesmo “a flor da auga”, era boa para erradicar a soltería da muller; esta flor – segundo González Reboredo- recollese dunha fonte no mesmo intre en que o Sol comeza a raia, incidindo nas súas augas ⁶³.

Finalmente, nesta noite as mozas que querían averiguar o seu futuro levaban a cabo o seguinte ritual: ***“poñían ás doce da noite unha clara de ovo no medio dun vaso de auga e, segundo a forma que tivese a clara pola mañá era un signo importante do que ía deparar o seu futuro. Así, se a clara tiña forma de igrexa, indicaba boda; forma dun barco, viaxe; caixa, morte...”***.

2.2.3. ADIVIÑATORIO.

Os catro elementos de *Émpedocles* – auga, aire, terra e lume – son fundamentais e relevantes para toda adivinación. Sabemos que os sumerios (3000 a.d.C) xa facían “probos adiviñatorios” usando a auga como elemento primordial. . Así, para demostrar a culpabilidade ou inocencia do acusado, recurríase ao xuramento diante o deus Id, o deus río pareca chegar á condena ou a absolución do acusado. ***“O ritual consistía no xuramento ante o deus do acusado quen, atado?, era tirado ao río. Se sobrevivía e flotaba era declarado inocente”*** ⁶⁴ . Tamén entre os asirios e babilonios, os ríos Eufrates e Tigres eran considerados como divindades e, polo tanto, o seu xuízo divino estaba ligado a se o acusado afogaba ou saía indemne. Logo, os hebreos coñeceron “ os xuízos das augas amargas”. Así no Libro dos Números (5,11-31) facíase alusión a que ***“o home que tiña sospeitas sobre a conducta da súa muller levabaa diante do sacerdote; este vertía po do santuario mesturado coas cinzas dun papiro, que contiña unha maldición. Logo, facía beber esa mestura á muller. Se era culpable, a auga convertíase nunha auga de amargura e de maldición, tornándoa en estéril para sempre”*** ⁶⁵ .

⁶³ GONZÁLEZ REBOREDO, X. M.: *A festa de San Xoán*, Vigo: Ir Indo, 1989, páx. 44.

⁶⁴ RODRÍGUEZ SÁNCHEZ, Manuel.: La colección diplomática de Cañizares, *en Lucensia*, nº 42, Biblioteca do Seminario Diocesano, 2011, páx. 123.

⁶⁵ CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, 1995, páx. 170.

Asi mesmo na Grecia antiga, a súa poboación, ao non posuír libros sagrados e ningún tipo de revelación, tivo que recorrer un boa medida aos oráculos, sendo o máis importante o de Delfos. Alí unha sacerdotisa (Pitia), denantes de comezar coa súa tarefa, purificábase na fonte Castalia e bebía auga da fonte Cassotis. A continuación, entraba nun estado de éxtase e respondía ás preguntas que lle facía o sacerdote, por medio de movementos e berros ⁶⁶. No oráculo, a auga, que os gregos non consideran unha entidade sacra, constitúe sen embargo un elemento básico para levar a cabo a adivinación.

Na Idade Media, as probas de adivinación recibiron o nome de “Ordalías”; estas, aínda que foron prohibidas a partir do século IX (d.d.C.) co papa Estevo V, seguiron realizándose cun carácter máis popular que relixioso. Así o 9 de Febreiro do ano 996, Hostofredo e a súa muller Egilo, da *parroquia de Santiago de Piugos (Lugo)* foron acusados dun roubo acaecido na casa do presbítero Edorigo, O xuíz Gundesteio Díaz someteu aos sospeitosos á proba do río, que se levou a cabo no río Miño a altura do actual balneario. Desta proba saíron indemnes e, polo tanto, exentos de culpa mais non da proba da “pena caldaria”,⁶⁷ que se lles fixo posteriormente, e na que resultaron culpables. Os conxuxes recoñecen a súa culpabilidade e aceptan o pago de cento cincuenta modios de trigo ou centeo. Sen embargo, aínda que o bispo D. Pelaio eximeos desde débeda, teñen que aportar dúas vilas, que posúen; dunha delas deducirase a oitava parte, que xa cedera a súa filla. A carta de cesión das vilas firmana máis de vinte persoas, que moi probablemente asistiran á proba caldaria, realizada na igrexa de Piugos ou na Catedral de Lugo ⁶⁸.

Na Galiza prerromana e castrexa, a poboación indíxena realizaba sacrificios nas fontes, acendían cirios ó redor delas e botaban na auga ofrendas de pan e viño ⁶⁹. Malia a cristianización das augas en xeral e das fontes en particular por parte do arzebispo de

⁶⁶ CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, 1995, páx. 439.

⁶⁷ Esta proba consistía en meter a man ou ben a man e o brazo ata o codo na auga fervendo; ao retirala, vendábase e un xuíz poñía unha sinal na venda para evitar calquera cura. Logo, ao pasar tres ou catro días o xuíz examinaba a man e, se non estaba moi danada o acusado era inocente.

⁶⁸ RODRÍGUEZ SÁNCHEZ, Manuel.: *Ob. cit.*, páx. 128.

⁶⁹ CUBA, X.R. ; REIGOSA, A. ; MIRANDA, Xosé.: *Ob. cit.*, 1995, páx. 43.

Braga, San Martiño Dumense,⁷⁰ ao longo dos tempos seguironse conservando algúns rituais adiviñatorios ligados coas fontes. Así, podemos facer alusión ao Santuario de San Andrés de Teixido (Cedeira, A Coruña) (Diócese de Mondoñedo-O Ferrol).

Preto do Santuario encóntrase “*a Fonte da morte e a vida*”. Posúe tres canos que botan auga tanto no verán como no inverno. Ten propiedades non só sandadoras senón tamén adiviñatorias. Así, as consultas, que facían as persoas estaban ligadas a concesión ou non dunha petición e, tamén, co intento de inquirir se van volver ou non ao ano seguinte. Para levala a cabo botaban un miolo de pan na fonte e agardaban un instante. Se aboiaba, cumpríase o que se pedira; pola contra, sea afondaba, non se cumpría ⁷¹.

Polo que respecta á provincia de Lugo, cómpre mencionar a “*Fonte do San Adriano*” (Goiriz, Vilalba), onde se levaba a cabo un ritual moi semellante ao de San Andrés de Teixido. “***Había o costume de pedir por algúns familiares botando miolos de pan na***

**FORTE DO CONFORTO (A PONTENOVA). PANOS
PENDURADOS AO CARÓN DA FONTE.**

fonte mentres ían nombrándoos un a un. Existía a crenza que si un miolo de pan afondaba a persoa pola que se botou ía morrer antes do ano, polo que este ritual non se levaba a cabo dun xeito normal debido ó temor que orixinaba. Segundo algunha persoa do lugar o rito facíase para pedir polos animais. Polo tanto, tamén se botaban miolos de pan na auga; se aboiaba, era signo de boa sorte pra os

⁷⁰ Martiño Dumio, natural de Panonia (Hungria?), foi nomeado arzobispo de Braga no ano 570. Na súa obra “De correctione rusticorum” combatiu as prácticas pagás, tentando corrixir os abusos da xente campesiña.

⁷¹ GONZÁLEZ DEL PIE, Carlos.: *Viaje por los Nemeth Galaicos. Lugares Sagrados de Galicia*. Madrid: Ed. Miraguano, 2004, páx.48.

MARIÑO FERRO, Xosé Ramón.: *Santuarios mágicos de Galicia*, Vigo: Nigratrea, 2003, páx. 19.

FRAGUAS, Antonio.: *Romarías e Santuarios*, 1988: Galaxia, páx. 37.

animais; pola contra, sea afondaba, era signo de mala sorte .De tódolos xeitos a maioría das persoas consultadas faláronme da primeira das variantes” ⁷² .

Tamén sucedía outro tanto na “*Fonte do Santuario de Bascuas*” (Salvador de Parga, Guitiriz). “*Non teño tempo para enumerar as mostras de intercesión e comunicación co sobrenatural que a veciñanza practicou aquí. Só me vou referir ás que manan da auga: con sentido divinatório, tiraban anaquiños de pan na tona da fonte e, segundo se afundiran ou termaran interpretaban o futuro ou mesmo a solución dun problema que tiñan entre mans. Estaban a invocar a sorte como cando na linguaxe coloquial, se estas cangado pola enfermidade, che desexan que teñas sorte, é dicir, que acertes no camiño da saúde, mesmo nos remedios, ás veces dispares da medicina, que neutralices o mal e enxergues o ben*” ⁷³. Probas semellantes levaban a caabo os romeiros franceses nos santuarios de Sainte-Hélène, en Port-Louis; de Notre-Dame de Recouvrance, en Ploërmel; de Sainte Apolline, en Trigavou; de Saint Eveth, en Cap Sizun... ⁷⁴

Ás veces, sucede que os miolos de pan son substituídos pola roupa do doente. Así, na fonte de Santa Eufemia (Freguesía de Sete Igrexas, Monterroso), antano a familia dos cativos febles e raquíticos botaban a súa roupa na auga da fonte. Se aboiaba o pequeno sandaba; pola contra, se afondaba era signo de mal augurio.

Con respecto ao acendido dos cirios ou candeas nas fontes, aludimos a dous espazos tan dispares, como A Pontenova e Chantada, onde non hai moitos anos aínda, se usaban nalgunha das súas parroquias algúns rituais relacionados co acendido de candeas para sandar doenzas.

Así na *Fonte de Santa Eufemia ou Fonte dos Rapaces*, ligada ao Santuario da Nosa Señora do Faro (Requeixo, Chantada), as nais lavaban aos nenos de saúde moi fráxil. Denantes introducíase ao cativo na fonte cunha candea na man e había a crenza de que se a candea non se apaga o neno sandaba ⁷⁵.

⁷² BLANCO PRADO, José M.: “ A Recuperación da Romaxe do San Adrián de Goiriz (Vilalba-Lugo)”, en *Boletín do Museo Provincial de Lugo. T. IX*, 1999/2000, páx. 35.

⁷³ BLANCO TORRADO, Alfonso.: “A capacidade sandadora do noso pobo”, en *Actas da VII Xornada de Literatura de Tradición Oral*. Escrita Contemporánea. Asociación de Escritoras e Escritores en Lingua Galega, A Coruña, Páx. 35.

⁷⁴ MARIÑO FERRO, Mariño.: *Ob. cit.*, 2003, páx. 19.

⁷⁵ MARIÑO FERRO, Mariño.: *Ob. cit.*, 2003, páx. 56.

Outro ritual moi semellante acontecía na freguesía *de Rececende (A Pontenova)*. Alí había unha cova que posuía a denominación das Augas Santas, onde estaba emprazada unha imaxe de San Xoán. Hai anos levábanse a ese lugar meniños doentes, aos que remexían entre a lama. Así mesmo, adoitábase traer unha candeia acesa; se permanecía acesa, o cativo curaba; se, pola contra, se apagaba era signo de que non ía sandar ⁷⁶.

2.2.4. TERAPÉUTICO.

A. VIRTUDES DAS AUGAS DALGUNHAS CUBETAS E SARTEGOS.

A auga sen usar, que non foi profanada polo uso cotiá, concentra en sí as propiedades xerminativas e criadoras da auga primordial. Esa auga sanda, porque, en certa medida, reproduce a Criación ⁷⁷.

Isto apreciámolo na ermida do *San Martiño de Dumio*, que está emprazada nun gran bloque granítico do monte Castelo (Viveiro). Alí hai varias cubetas, que se encontran cheas de auga o día da festividade do santo. Pois ben, nese día algúns devotos collen auga de tres cubetas, situadas preto do recinto sacro, e lavan os oídos, os ollos e a cabeza. A auga de cada unha das cubetas ten propiedades sandadoras para cada un dos órganos mencionados. Ademais, tamén hai devotos que levan botellas de auga para as casas, empregándoa cos mesmos fins terapéuticos ⁷⁸.

Con respecto a esta ermida *Taboada Chivite* facía alusión a ***“que en San Xulián de Landrove, monte de Castelo, créese que ali viviu o Dumiense. No cumio do monte hai unha capela sobre penedos. Un deles téñ un oco con auga, que non se esgota con canta levan os romeiros prós enfermos de ouvidos...”*** ⁷⁹.

A auga sen usar erradica o mal por absorción debido ao seu poder desintegrador dando lugar a unha rexeneración do doente.

⁷⁶ VAQUEIRO, Vitor.: *Ob. cit.*, 2011, pág. 68.

⁷⁷ ELIADE, Mircea.: *Ob. cit.*, 1954, pax. 190.

⁷⁸ NOVO GUIZÁN, J. Miguel, MARTÍNEZ ARIAS, Luaz María.: *San Martín Castelo (Viveiro-Lugo). Un Pasaje de la Medicina Popular de Galicia*, Lugo: Servicio de Publicaciones de la Diputación Provincial, 1987, pág. 20.

⁷⁹ TABOADA CHIVITE, Xesús.: “O Culto das Pedras no Noroeste Peninsular”, en *Ritos y Creencias Galegas*, Sálvora, A Coruña, 1982, pág. 174.

Por outra banda, preto do santuario do San Matías (O Veral, Lugo) hai un sartego dobre, que ten todo ano – segundo a tradición- auga pluvial⁸⁰. A él acoden a lavarse algúns fieis, que padecen doenzas relacionadas coa vista e coa pel. Estes lavan as súas enfermidades cuns panos, que deixan colgados posteriormente nunha silveira ao carón do sartego. Hai a crenza de que as doenzas das persoas van erradicándose a medida que os panos van podrecendo ⁸¹.

A finais do século XIX o médico lucense D. Jesús Rodríguez López refería “ **que no devandito sartego los romeros lavan las llagas y las partes enfermas, ofreciendo a la vista un espectáculo repugnante, pero sublime por la fe que revelan aquellos fieles**” ⁸².

Así mesmo no interior da igrexa parroquial de Santa Cristina de Paradela (Lugo) hai unha abertura no muro dereito da entrada, que comunica cun sartego. Este sempre está mediado de auga malia que moitas persoas levan botellas dese preciado líquido para sandar doenzas ligadas coa pel. Esta auga consérvase durante moito tempo e non se sabe a súa procedencia. Sobre este ritual aínda vixente no intre actual o pensador Víctor Villarabid mencionaba o seguinte: “**Existe un sarcófago en el muro lateral del templo, mediado de agua corriente, de la cual la gente se ha llevado bastante cantidad, guardándola durante mucho tiempo porque no se pudre. Nunca se secó ni bajó de nivel. No se sabe de dónde viene y a dónde se va el líquido elemento...El cura nos dice que se le conoce por el agua milagrosa y que entre los parroquianos les basta con eso**” ⁸³. “**Hay una fuente en la misma iglesia, a la derecha de su entrada. Muchos llevan botellas de agua por creer que cura ciertas enfermedades de piel**” ⁸⁴.

⁸⁰ Houbo anos de seca, que o sartego non tivo auga.

⁸¹ BLANCO PRADO, J.M.: “El Santuario de San Matías (O Veral.-Lugo)”, en *Lucensia. Miscelánea de Cultura e Investigación*, nº 1, Biblioteca do Seminario Diocesano, 1990, páx. 143.

⁸² RODRÍGUEZ LÓPEZ, Jesús.: *Supersticiones de Galicia y Preocupaciones Vulgares*, Lugo: Ed. Celta, 5ª ed, 1971, páx. 113.

⁸³ L. VILLARABID, Víctor.: *Paradela y su Concello*, León: Ed. Everest, 1990, páx. 38.

⁸⁴ Informante. D. José Ojea, párroco de Santa Cristina de Paradela (Mediados dos noventa do século pasado).

B. PROPIEDADES DAS FONTES DOS SANTUARIOS.

Ao carón e preto dalgúns santuarios hai fontes ligadas aos mesmos, que adoitan levar o nome da entidade sacra obxecto da devoción central do recinto sacro. A maioría dos devotos, que acoden a estes santuarios, beben a auga da fonte e, tamén, levana en botellas para as súas casas. Alí usana non só como remedio ante calquera doenza senón tamén como medio profiláctico perante calquera circunstancia adversa. Isto é debido a que a auga das fontes está sacralizada, xa que se encontra dentro do espacio sacro dos santuarios. Polo tanto, non resulta inusual aludir aos seus efectos positivos para sandar e previr doenzas. ***“El agua fluye, está viva...; el agua inspira, cura, profetiza. En si mismos, la fuente o el río son una manifestación del poder, de la vida, de la perennidad... La fuente o el río revelan incesantemente su peculiar fuerza sagrada”***

⁸⁵. Este ritual da fonte segue vixente nos seguintes santuarios lucenses: Santuario da Nosa Señora do Faro (Requeixo) (Chantada)). Santuario do San Alberte (San Breixo) (Guitiriz); Santuario do Santo Cristo (Goián) (Sarria); Santuarios do San Bento Negro (Carballo) (Friol) e (Baldomar) (Begonte); Santuario de Santa Margarita (Vilarente) (Abadín); Santuario do San Lucas (Areas) (Antas de Ulla); Santuario da Virxe do Carme (San Martiño de Mondoñedo) (Foz); Santuario da Nosa de Recerendes (Eiré) (Pantón); Santuario da Nosa Señora (Cerceda) (Taboada)...

Por outra banda, nas fontes dalgúns santuarios os devotos empregan un ritual, que está composto de dúas partes:

1ª. Os devotos, que acoden ás fontes, lavan cuns panos as partes doentes dos seus corpos: ollos, pel, extremidades etc. A auga ten unha función ambivalente, xa que implica morte –enfermidade– e rexeneración –saúde. ***“El agua mata por excelencia porque disuelve, suprime toda forma, borra el pasado, pero también regenera, porque la disolución va seguida de un nuevo nacimiento”*** ⁸⁶. ***“El contacto con el agua implica siempre una regeneración no sólo porque la disolución va seguida de un nuevo nacimiento, sino también porque la inmersión fertiliza y multiplica el potencial de vida”*** ⁸⁷.

⁸⁵ ELIADE, Mircea.: *Ob cit.*, 1954, pág.195.

⁸⁶ FIDALGO SANATAMARIÑA, J. Antonio.: *Antropología de una parroquia rural*. Orense: Cuadernos do Laboratorio Ourensán de Antropología Social. Serie Galicia Campesina 1, 1988, pág. 202.

⁸⁷ ELIADE, Mircea.: *Lo Sagrado y lo Profano*, Barcelona: Labor, 1967, pág. 112.

2ª. Os panos déixanse pendurados nuns ramallos das árbores e, tamén, nunhas silvas, que poida haber ao carón das fontes. Existe a crenza de que a medida que os panos van podrecendo as enfermidades dos doentes irán desaparecendo. Esta segunda fase do ritual simboliza a expulsión do estado de enfermidade e a paulatina recuperación do estado de saúde. Polo tanto, o que se está levando a cabo con este ritual é imitar dun xeito deliberado aquilo que se pretende acadar. ***“Es frecuente que los ritos consistan en una imitación de los efectos que la gente desea producir”***⁸⁸.

Na actualidade este ritual segue usándose nos seguintes santuarios: Santuario do San Bernabé (Martín, Baleira); Santuario da Virxe de Conforto (A Pontenova,); Santuario de San Pedro Fiz (Vilarmide) (A Pontenova); Santuario da Nosa Señora das Virtudes (Pedrafita) (O Corgo); Santuario da Virxe do Leite (San Breixo) (Palas de Rei); Santuario do San Estevo (Celeiro) (Barreiros); Santuario da Virxe do Ermo (Carlín) (Friol); Santuario da Nosa Señora de Llán (Ferreira. Freixo) (A Fonsagrada); Santuario da Ermida da Pastora (Cazás) (Xermade); Santuario do San Vitorio (Damil) (Begonte)...

Un bo número de santuarios da provincia encóntrese, como podemos apreciar, ao carón ou preto de fontes santas e bastantes teñen a súa orixe precisamente nelas. O culto primitivo ás fontes foi incorporado ao credo cristián no momento da entrada do cristianismo en Galicia. Isto foi posible construíndo capelas no seu contorno, como medida para tentar erradicar da memoria dos seus habitantes calquera pervivencia pagá. En consecuencia, a nova relixión adaptouse na medida do posible aos cultos ancestrais – criticados polo arzobispo de Braga, San Martiño Dumense-⁸⁹ coa finalidade de gañar adepto para a súa causa, polo cal cristianizou todas as pedras, fontes, manantiais etc.

“Ciertos rituales llevados a cabo en torno a una serie de piedras, fuentes, bosques etc, fueron aprovechados por el cristianismo siempre que posibles rendimientos los justificasen. Así, tenemos que siempre que una gran mayoría tuviera arraigada tal costumbre, los sacerdotes modificaban aquella para adaptarla a su religión. De esta forma, se aseguraban la permanencia del culto y la no desviación en masa”⁹⁰. Por outra banda, o achegamento á auga e ás fontes como hierofanía non é unha novidade xa

⁸⁸ FRAZER, J. G.: *La rama dorada*, México: Fondo de Cultura Económica, 1969, páx. 41.

⁸⁹ BOUZA BREY, Fermín.: *Etnografía y Folklore de Galicia*, Vigo: Xerais, 1982, páx. 228.

⁹⁰ DE FRUTOS GARCÍA, Pedro.: *Leyendas Gallegas (III)*, Madrid: Ed. Tres-Catorce-Diecisiete, 1981, páx. 23.

que está presente en todas as culturas antigas. O mesmo cristianismo recolleuna como elemento básico do sacramento de iniciación á fe: o Bautismo ⁹¹.

. II. CONSIDERACIÓNS FINAIS.

En todas as culturas a auga ten unha función relevante na orixe da vida. Así, os chineses aseguran que todo o que vive procede da auga; os hindúes mencionan nos Vedas que a denominación das augas denota “ as mais maternas”; e os babilonios estimaron a “ casa de sabedoría”...⁹². Por outra banda, a estimación que se lles dá ás augas é ambigua, xa que sandan; fertilizan; purifican; adiviñan, mais tamén amosan unha faciana destructiva en canto que debido a treboadas e saraibas asolagan e destrúen colleitas e entidades de poboación provocando importantes prexuízos. Ademais, ao carón das fontes, dos ríos, e do mar hai importantes entes, que xorden da fantasía e que reciben os nomes de “mouras”, “xacias”, “mariños”, “lavandeiras”, “lumias”, “doncelas”, “urco”, “dragóns”... Tamén cómpre sinalar aos entes asociados ás vilas asolagadas en Galicia, que adoitan nomearse Valverde e, tamén Lucerna. O investigador *Luís Monteagudo* situa en Galicia unhas 35 lagoas, das que 11 corresponderían á provincia lucense ⁹³. O asunto central de estes asolagamentos radica no castigo divino, que acontece cando os habitantes dun lugar teñen un comportamento funesto con entidades sacras (Noso Señor, a Virxe). Exemplos. Lagoa de Carrucedo (Area) (Viveiro). Lenda da lagoa das Lamas de Goá (Cospeito). Lenda da lagoa de Boedo (San Xoán de Lagostelle) (Guitiriz). Lagoa da Feira do Monte (Cospeito) ⁹⁴. O asolagamento- segundo *Taboada Chivite*- ***amosa non só unha función punitiva, senón tamén outras: soteriológica, de purificación, e de veneración*** ⁹⁵. Pola súa banda, *González Reboredo* alude que ***“o catastrofismo acuático nunca supón unha destrución definitiva, pois sempre sobreviven persoas que serán orixe dunha nova humanidade”*** ⁹⁶. Sen

⁹¹ CEBRIÁN FRANCO, Juan José.: *Guía para visitar los Santuarios Marianos de Galicia*, Madrid: Ed. Encuentro, vol. 2 de la Serie “María en los pueblos de España”, 1989, páx. 48.

⁹² VAQUEIRO, Víctor.: *Ob. cit.*, 2011, páx. 63.

⁹³ CHAO REGO, Xosé.: *Ob. cit.*, páx. 289.

⁹⁴ ARRIBAS ARIAS, Fernando.: “Lendas da auga na Terra Cha”, *en el Progreso*, Lugo, 5 de agosto de 1989.

⁹⁵ TABOADA CHIVITE, Xesús.: *Ob. cit.*, 1972, páx. 104.

⁹⁶ GONZÁLEZ REBOREDO, X.M.: *Lendas galegas de tradición oral*, Vigo: Galaxia, 1995, páx. 23.

embargo, hai pensadores como *Monteagudo* que manifesta que estas lendas teñen un eixo básico nas edificacións de palafitos, termo que alude á construción sobre postes por causa dos anegamentos. “*Cando o clima se fixo de novo húmido, o nivel da auga dos lagos, así como o das soterrañas dos pantanos, subiu, polo que todos este pobladados tiveron que ser abandonados e trasladados a terreos máis altos e firmes*”⁹⁷. Polo tanto, non resulta estraño que aparezcan lendas sobre estes seres fantasmagóricos, e sobre estas vilas anegadas, que foron recollidas no transcurso dos anos por importantes pensadores ao longo e ancho de Galicia, que tentan aportar claves e signos dunha cosmovisión latente a nivel espazo-temporal. Con respecto á provincia de Lugo podemos citar, entre outros, aos seguintes: Arribas Arias, F.⁹⁸; Carré Alvarellos, Leandro⁹⁹; Carnero, O.¹⁰⁰; Cuba, X.R.¹⁰¹; Ferreira, I.¹⁰²; Fidalgo Santamariña, X.A.¹⁰³; González Reboredo, X.M.¹⁰⁴; Iglesias Dobarrio, B.¹⁰⁵; Lamela Villaravid, Mª C.¹⁰⁶; Lence Santar, E.¹⁰⁷; Lourenzo, M.¹⁰⁸; Miranda, X.¹⁰⁹; Monteagudo, L.¹¹⁰;

⁹⁷ MONTEAGUDO, L.: “Palafitos. *Problemas e lendas*” en *Revista de Dialectología y tradiciones*, **XIII**, cuadernos 1º y 2º, Madrid, 1957, páx. 88.

⁹⁸ ARRIBAS ARIAS, F.: “Lendas da auga na Terra Chá”, en *el Progreso*, Lugo, 5 de agosto de 1989.

⁹⁹ CARRÉ ALVARELLOS, Leandro.: *Las leyendas tradicionales gallegas*, Madrid: Espasa-Calpe, 1978, 2ª ed.

¹⁰⁰ Ver bibliografía.

¹⁰¹ Ver bibliografía.

¹⁰² Ver bibliografía.

¹⁰³ FIDALGO SANTAMARIÑA, X.A.: “Contos populares da tradición oral recollidos en Galicia. Estructura e sentido.” En *Actas do Simposio Internacional de antropología. In memoriam Fermín Bouza-Brey*, Santiago, Consello da Cultura Galega, 1994.

¹⁰⁴ GONZÁLEZ REBOREDO, X.M.: *Lendas galegas de tradición oral*, Vigo: Galaxia, 1995 (2º ed.).

¹⁰⁵ Ver bibliografía.

¹⁰⁶ Ver bibliografía.

¹⁰⁷ LENCE SANTAR, E.: *Etnografía mindoniense*, edición de Armando Requeixo, Santiago: Follas Novas, 2000.

¹⁰⁸ Ver bibliografía.

¹⁰⁹ Ver bibliografía.

¹¹⁰ MONTEAGUDO, L.: “Palafitos. Problemas y leyendas”, en *Revista de Dialectología y Tradiciones Populares*, tomo XIII, 1957.

Pereiro Pérez, X¹¹¹.; Pérez Pereiras, X¹¹².; Pisón, X¹¹³.; Rielo Carballo, I¹¹⁴.; Rielo Carballo, N.¹¹⁵; Rivas Cruz, X.L¹¹⁶.

III. BIBLIOGRAFÍA.

BLANCO PRADO, J.M.: “El Santuario de San Matías (O Veral.-Lugo)”, *en Lucensia. Miscelánea de Cultura e Investigación*, nº 1, Biblioteca do Seminario Diocesano, 1990.

BLANCO PRADO, José Manuel.: *Religiosidad Popular en el Municipio de Begonte*, Lugo: Servicio de Publicaciones de la Diputación Provincial, 1993.

BLANCO PRADO, José M.: *Exvotos e Rituais nos Santuarios Lucenses*, Lugo: Deputación Provincial, 1996.

BLANCO PRADO, José M.: “A Recuperación da Romaxe do San Adrián de Goiriz (Vilalba-Lugo)”, *en Boletín do Museo Provincial de Lugo. T. IX*, 1999/2000.

BLANCO TORRADO, Alfonso.: “A capacidade sandadora do noso pobo”, *en Actas da VII Xornada de Literatura de Tradición Oral*. Escrita Contemporánea. Asociación de Escritoras e Escritores en Lingua Galega, A Coruña.

BOUZA BREY, Fermín.: *Etnografía y Folklore de Galicia*, Vigo: Xerais, 1982.

CACHEDA VIGIDE, Eduardo- Aurelio.: *La Religiosidad Popular en Galicia. El Municipio de Arzúa (A Coruña)*. Santiago: Consellería de Cultura e Deputación. A Coruña.

CARNERO, O.; CUBA, X.R.; REIGOSA, A.; SALVADOR, M.. *Polavila na Pontenova. Lendas, contos e romances*, Lugo: Deputación Provincial de Lugo, 1998.

CARNERO, O.; CUBA, X.R.; REIGOSA, A.; SALVADOR, M.. *Da fala dos brañegos. Literatura oral do concello de Abadín*, Lugo: Deputación Provincial, 2004.

CARO BAROJA, J.: *La estación del amor. Fiestas populares de mayo a San Juan*, Madrid: Taurus, 1979.

¹¹¹ PEREIRO PÉREZ, X.: *Narracións orais do concello de Palas de Rei*, Santiago de Compostela: Sotelo Blanco, 1995.

¹¹² Ver bibliografía.

¹¹³ Ver bibliografía.

¹¹⁴ RIELO CARBALLO, Isaac.: *Cancioneiro da Terra Chá*. Pol. Sada (A Coruña): Ed. do Castro, 1980

¹¹⁵ RIELO CARBALLO, Nicanor.: *Escolma de Carballedo*, Vigo: Castrelos, 1976.

¹¹⁶ Ver bibliografía.

CARRÉ ALVARELLOS, Leandro.: *Las leyendas tradicionales gallegas*, Madrid: Espasa-Calpe, 1978, 2ª ed.

CEBRIÁN FRANCO, Juan José.: *Santuarios de Galicia*, Santiago de Compostela: Arzobispado de Santiago, 1982.

CEBRIÁN FRANCO, Juan José.: *Guía para visitar los Santuarios Marianos de Galicia*, Madrid: Ed. Encuentro, vol. 2 de la Serie “María en los pueblos de España”, 1989.

Contos populares da provincia de Lugo. Centro de Estudios Fingoy (Lugo), Vigo: Galaxia, 1963.

CUBA RODRÍGUEZ, X.R., e REIGOSA CARREIRAS, A.: “Xeografía mítica da provincia de Lugo (I). Cen lugares con lenda”, *en Croa nº 8*, 1998, pp. 42-63.

CUBA, X.R.; REIGOSA, A.; MIRANDA, Xosé.: *Diccionario dos Seres Míticos Galegos*, Vigo: Xerais, 1999.

CUBA, X.R.; REIGOSA, A.; MIRANDA, Xosé.: *Pequeña mitoloxía de Galicia*, Vigo: Xerais, 2001.

CHAO REGO, Xosé.: *O Libro da Auga*, Sada (A Coruña): Ed. do Castro. Cadenos do Seminario de Sargadelos, nº 71, 1995, páx. 264.

DE FRUTOS GARCÍA, Pedro.: *Leyendas Gallegas (III)*, Madrid: Ed. Tres-Catorce-Dieciséis, 1981.

DE SÁ BRAVO.: *Creencias des costumbrismo religioso en Galicia*, Pontevedra; 1991.

ELIADE, Mircea.: *Tratado de Historia de las Religiones*. Madrid: Instituto de Estudios Políticos, 1954.

ELIADE, Mircea.: *Lo Sagrado y lo Profano*, Barcelona: Labor, 1967.

FERNÁNDEZ DE ROTA, J. A.: *Antropología de un viejo paisaje gallego*. Madrid: Centro de Investigaciones Sociológicas. Ed. S. XXI. 1984.

FIDALGO SANATAMARIÑA, J. Antonio.: *Antropología de una parroquia rural*. Orense: Cuadernos do Laboratorio Ourensán de Antropología Social. Serie Galicia Campesina 1, 1988.

FIDALGO SANTAMARIÑA, X.A.: “Contos populares da tradición oral recollidos en Galicia. Estructura e sentido.” *En Actas do Simposio Internacional de antropología. In memoriam Fermín Bouza-Brey*, Santiago, Consello da Cultura Galega, 1994.

FRAGUAS, Antonio.: *La Galicia insólita*, A Coruña, 1973.

FRAGUAS, Antonio.: *Romarías e Santuarios*, Vigo: Galaxia, 1988

- FRAZER, J.G.: *La rama dorada*. México: F.C.E., 1981.
- GALICIA – ENCANTADA. COM /LENDAS.ASP? Enciclopedia da Fantasía Popular de Galicia coordinada por Antonio Reigosa.
- GÓMEZ VILA, Javier.: “As divindades da auga na provincia de Lugo: A Fonte das Virtudes,” *en Corga. Revista Anual do Centro de Estudos do Corgo*, nº 3, 2012, páxs. 70-79.
- GONZÁLEZ DEL PIE, Carlos.: *Viaje por los Nemeth Galaicos. Lugares Sagrados de Galicia*. Madrid: Ed. Miraguano, 2004.
- GONZÁLEZ REBOREDO, X.M.: *El folklore en los castros gallegos*, Santiago de Compostela: Secretariado de Publicaciones de la Universidad de Santiago de Compostela, 1971.
- GONZÁLEZ REBOREDO, X. M.: *A festa de San Xoán*, Vigo: Ir Indo, 1989.
- GONZÁLEZ REBOREDO, X.M.: *Lendas galegas de tradición oral*, Vigo: Galaxia, 1995 (2º ed.).
- LENCE SANTAR, Eduardo.: *Etnografía Mindoniense*, Santiago de Compostela: Follas Novas. Ed. de Armando Requeixo, 1ª ed. 2000.
- LIS QUIBÉN, Víctor.: *La Medicina popular en Galicia*, Madrid: Akal, 1980.
- LISÓN TOLOSANA, Carmelo.: *Antropología Cultural de Galicia*, Madrid: Siglo XXI, 1971.
- LÓPEZ GUTIERREZ, José Ángel.: “O clamor de Bermés e Vilariño”, *en Descubrindo Deza, nº 3. Anuario de Estudos e Investigación de Deza*. Lalín: Seminario de Estudos de Deza, 2001.
- MANDIANES CASTRO, M.: *Antropología dunha parroquia galega. Loureses*, Vigo: Galaxia, 1982.
- MARIÑO FERRO, Xosé Ramón.: *Santuarios mágicos de Galicia*, Vigo: Nigratrea, 2003.
- MIRANDA RUÍZ, X., e REIGOSA CARREIRAS, A.: “Literatura oral no concello do Saviñao”, *Circular polo Saviñao*, II, Escalón. Círculo Cultural Recreativo Saviñao, 2003.
- MONTEAGUDO, L.: “Palafitos. Problemas y leyendas”, *en Revista de Dialectología y Tradiciones Populares*, tomo XIII, 1957.
- MUXA, Juan.: Blog. Deputación. Lugo.org. Monterroso.

NOVO GUIZÁN, J. Miguel, MARTÍNEZ ARIAS, Luaz María.: **San Martín Castelo (Viveiro-Lugo). Un Pasaje de la Medicina Popular de Galicia**, Lugo: Servicio de Publicaciones de la Diputación Provincial, 1987.

PAZ LÓPEZ, Gonzalo.: **Portomarín. Monografía geográfica de una villa medieval**, Premio Menéndez y Pelayo, 1953, Zaragoza, 1961.

PEREIRO PÉREZ, X.: **Narracións orais do concello de Palas de Rei**, Santiago de Compostela: Soletolo Blanco, 1995.

PÉREZ PEREIRAS, X. E LAMELA VILLARAVIZ, Mª C.: “A tradición oral en Lóuzara”, en Concello de Samos: Historia das súas parroquias, t. I. Samos, Lugo. Fundación O Noso Lar, 1996.

PÉREZ PEREIRAS, X. E LAMELA VILLARAVIZ, Mª C.: “A tradición oral en Samos (II)”, en Concello de Samos: Historia das súas parroquias, t. II. “Alendagua” Samos, Lugo. Fundación O Noso Lar, 1997

PÉREZ PEREIRAS, X. E LAMELA VILLARAVIZ, Mª C.: “A tradición oral en Samos (III)”, en Concello de Samos: Historia das súas parroquias, t. III. “ Partido do Camiño Francés”, Samos, Lugo. Fundación O Noso Lar, 1998.

PÉREZ PEREIRAS, X. E LAMELA VILLARAVIZ, Mª C.: “A tradición oral en Samos (IV)”, en Concello de Samos: Historia das súas parroquias, t. IV. Samos, Lugo. Fundación O Noso Lar, 1998.

PISÓN, X., Lourenzo, M., Ferreira, I., Contos do Valadouro, Vigo: A Nosa Terra, 1998.

QUINTÁNS SUÁREZ, Manuel.: **Anuario de tradicións galegas**. Oleiros (A Coruña): Ed. Tambre. Xunta de Galicia. Dirección de Política Lingüística. 1994.

QUINTIÁ PEREIRA, Rafael.: **A Nosa Señora da Lanzada**. Librería Nos. 2011.

RIELO CARBALLO, Nicanor.: **Escolma de Carballo**, Vigo: Castrelos, 1976.

RIELO CARBALLO, Isaac.: **Cancioneiro da Terra Chá. Pol.** Sada (A Coruña): Ed. do Castro, 1980

RISCO, Vicente.: “Etnografía. Cultura Espiritual”, en **Historia de Galiza de Otero Pedrayo**, Akal, Madrid, 1979.

RIVAS CRUZ, X.L., e IGLESIAS DOBARRIO, B.: **Somos lenda vida. Lendas para rapaces**, Lugo: Citania, 1996.

RODRÍGUEZ LÓPEZ, Jesús.: **Supersticiones de Galicia**, Lugo: Ed. Celta, 1971.

TABOADA CHIVITE, Xesús.: **Etnografía Galega, Cultura Espiritual**. Vigo: Galaxia, 1972.

TABOADA CHIVITE, Xesús.: **Ritos y Creencias Gallegas**. A Coruña: Sálvora, 1982.

TRAPERO PARDO, José.: *El Santuario de los Remedios. Mondoñedo (Lugo)*: 1946,

VAQUEIRO, Vitor.: *Mitoloxía de Galiza. Lendas, tradicións, maxias, santos e milagres*, Vigo: Xerais, 2011.

VIDAL, Antonio.: “Como, cuando y para que se fundaron las rogativas del Clamor de Bermés”, [www.historiadeza.wordpress.com](http://www.historiadeza.wordpress.com/2014/las-rogativas) /2014/las rogativas.

VILLARABID, L.: *Paradela y su Concello*, León: Everest, 1990

IV. OUTRAS ILUSTRACIÓNS.

O SARTEGO DO SANTO MATÍAS (O VERAL) (LUGO)

FONTE DA VIRXE DO FARO (REQUEIXO) (CHANTADA). DEVOTOS BEBENDO AUGA E LEVANDO A EN BOTELLAS PARA AS SÚAS FACENDAS.

FONTE DO SAN BERNABÉ (MARTÍN) (BALEIRA). RITUAL CURATIVO.

FONTE DE CARLÍN (FRIOL). RITUAL SANDADOR.

***FONTE DA VIRXE DE CONFORTO (A PONTENOVA).DEVOTA COLOCANDO UN PANO NA
RAMA DUNHA ÁRBORE***

FONTE DO CRISTO DE GOIÁN (SARRIA). RITUAL SANDADOR.

FONTE DO SAN ALBERTE (SAN BREIXO) (GUITIRIZ). RITUAL CURATIVO.

FONTE DAS VIRTUDES (PEDRAFITA) (O CORGO). OS DEVOTOS COLOCAN PANOS NUNS ARAMES.

FONTE DO SAN PEDRO FIZ (VILARMIDE) (A PONTENOVA). RITUAL SANDADOR.

***FONTE DO SAN VICTORIO (DAMIL) (BEGONTE). PANOS PENDURANDO DAS RAMAS
DUNHAS ÁRBORES.***

FONTE DE CARLÍN. RITUAL CURATIVO.

PRAIA DA RAPADOIRA (FOZ). BAÑOS DE SETEMBRO (SÉCULO XX. 1º METADE)

REFERENCIA: www.culturamaritima.org.

BAÑO NA LANZADA. RITUAL FECUNDADOR. REFERENCIA: AS CUNCASCULTURAIS.

WORDPRESS.COM